

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28Co/107/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125205339
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Duman
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2125205339.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov – predsedu senátu: JUDr. Peter Duman a členiek senátu: Mgr. Lucia Mizerová a JUDr. Erika Tischlerová v sporovej veci žalobcov: 1. A. B., nar. XX.XX.XXXX, 2. C. B., nar. XX.XX.XXXX XX, obaja D. E. XXXX/XX, F., obaja zast.: RIBÁR & PARTNERS, s.r.o., IČO: 53 191 030, Halenárska 18A, Trnava, proti žalovanému: G. H., nar. XX.XX.XXXX, A. I. XXX, o nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Trnava z 22.07.2025 č. k. 11C/57/2025-23, takto

rozhodol:

- I. Napadnuté uznesenie sa potvrdzuje.
- II. Stranám sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcov na nariadenie neodkladného opatrenia v tomto znení: I. žalovaný je povinný zdržať sa akýchkoľvek úkonov na pozemku parc. C KN č. 1139/68, druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie o výmere 9 362 m², nachádzajúcom sa v k. ú. A. I., zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX (ďalej len „pozemok parc. č. 1139/68“), ktoré by bránili žalobcom v prechode a prejazde cez tento pozemok; II. žalovaný je povinný strpieť prechod a prejazd žalobcov cez pozemok parc. C KN č. 1139/68; III. žalovaný je povinný uviesť pozemok parc. C KN č. 1139/68 do takého stavu, aby bol spôsobilý na peší prechod žalobcov a prejazd motorovým vozidlom žalobcov; IV. žalovaný je povinný vydať žalobkyňu 1 a žalobcovi 2 každému osobitne jeden kus kľúča od vstupnej brány nachádzajúcej sa na severovýchodnej hranici pozemku parc. C KN č. 1139/68.

2. Z napadnutého uznesenia je zrejmé, že súd prvej inštancie dospel na účely konania o neodkladnom opatrení k týmto skutkovým záverom:

3. Žalovaný je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti - pozemku parc. č. 1139/68 o výmere 9362 m², zastavaná plocha a nádvorie, evidovaného na LV č. XXXX pre k. ú. A. I.. Žalobkyňa je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti - výkrmne ošipovaných bez súp. č. nachádzajúcej sa na pozemkoch parc. č. 1139/14, parc. č. 1139/46 a parc. č. 1139/71, evidovanej na LV č. XXXX pre k. ú. A. I.. Žalobcovia v konaní ničím neosvedčili, že boli od roku 2011 oprávnení užívať pozemok parc. č. 1139/68 za účelom prechodu a prejazdu k výkrmni, keďže neosvedčili súhlas žalovaného alebo predchádzajúcich vlastníkov pozemku parc. č. 1139/68 s takýmto prechodom a prejazdom.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil na základe ustanovení § 324 ods. 1, § 325 ods. 1, § 325 ods. 2 písm. d), § 326 ods. 1 a 2, § 328 ods. 1 a § 329 ods. 1 a 2, § 330 ods. 1 a 2, § 2551. § 255 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 (ďalej len „CSP“), § 123, § 151n ods. 1, § 151o ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a dospel k záveru, že neboli preukázané základné predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia [okrem toho, že sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením (princíp subsidiarity)], a síce nebola osvedčená danosť hmotnoprávneho nároku medzi stranami sporu, čím

nebola preukázaná dôvodnosť úpravy pomerov medzi stranami (princíp opodstatnenosti), ani nebolo preukázané, že by vzhľadom na žiadanú trvalosť a bezodplatnosť práv žalobcov išlo o proporcionálny prostriedok ochrany (princíp proporcionality). Predovšetkým z obsahu spisového materiálu nevyplýva hodnoverné osvedčenie pravdepodobnosti nároku žalobcov vo veci samej, čo je jedným z predpokladov nariadenia neodkladného opatrenia. Žalobcovia ani netvrdili ani neosvedčili existenciu konkrétneho právneho vzťahu medzi sporovými stranami, od ktorého odvodzujú svoj nárok na prechod a prejazd cez pozemok žalovaného. Je vylúčené, aby súd len na základe k návrhu priložených dôkazov, bez možnosti protistrany sa vyjadriť a predložiť vlastné dôkazy (čo je z charakteru konania o neodkladnom opatrení vylúčené) zasiahol do ústavného práva protistrany vlastníť majetok (čl. 20 ústavy) v zmysle obmedzenia protistrany v užívaní predmetu svojho vlastníctva (§ 123 OZ). Žalobcovia nešpecifikovali, ani hodnoverné neosvedčili dôvodnosť nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, keďže dostatočne neosvedčili existenciu práva vo veci samej, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 326 ods. 1 CSP. S odkazom na skutkové tvrdenia v žalobe a predložené listinné dôkazy nemožno považovať za dostatočne osvedčené, že by žalobcom malo svedčať právo prechodu a prejazdu cez pozemok žalovaného. Žalobcovia, resp. žalobkyňa 1 žalobu vo veci samej nepodala, ani neuviedla, akú žalobu mieni podať a voči akému konaniu vo veci samej by malo neodkladné opatrenie predstavovať dočasné riešenie. Zároveň nemožno neprihliadať na to, že žalobkyňa 1 má výkrmňu postavenú na pozemku parc. č. 1139/14 (pričom právny vzťah k nemu nie je evidovaný na liste vlastníctva), na pozemku parc. č. 1139/46 (ktorého vlastnícky vzťah je evidovaný na LV č. XXXX) a na pozemku parc. č. 1139/71 (ktorého vlastníkom je podľa LV č. XXXX žalovaný). Žalobcovia, resp. žalobkyňa 1 pritom mala od roku 2011 dostatok času, aby (dbajúc na svoje práva) právne usporiadala jednak vzťah medzi vlastníkom stavby (výkrmne) a vlastními pozemkov pod stavbou, ako aj vzťah medzi vlastníkom stavby (výkrmne) a vlastními príľahých pozemkov. Namiesto toho žiada spolu so žalobcom 2 poskytnúť okamžitú ochranu bez civilného sporového konania vo veci samej (t. j. bez riadne vykonaného dokazovania), a to nariadením neodkladného opatrenia bez časového obmedzenia, ktoré by svojim obsahom v podstate zodpovedalo právu zodpovedajúcemu vecnému bremenu, avšak bez náhrady. Nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by súd ako konečným rozhodnutím zaručil žalobcom právo prechodu a prejazdu cez pozemok žalovaného, a to dokonca bez časového obmedzenia a bezodplatne, by nebolo proporcionálne k vlastníckemu právu žalovaného. Neodkladné opatrenie slúži na odvrátenie bezprostredne hroziacej ujmy, a nie na zabezpečenie a ochranu tých práv, ktoré majú byť pri riadnom výkone vlastníckych práv chránené v riadnom civilnom sporovom konaní. Ak sa žalobkyňa 1, prípadne obaja žalobcovia domnievajú, že im právo užívať pozemok žalovaného na prechod a prejazd patrí, a mienia z toho odvodzovať nárok na užívanie pozemku v zmysle práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, nič im nebráni domáhať sa svojho nároku súdnou cestou. Skutočnosť, že žalobcovia pozemok žalovaného užívajú na prechod a prejazd od roku 2011 (čo ani neosvedčili), nemôže byť sama o sebe dôvodom na nariadenie neodkladného opatrenia, t.j. bez toho, aby prebehlo riadne súdne konanie s riadne vykonaným dokazovaním. Zo žalobcami tvrdených okolností ani predložených dôkazov teda ich právo prechodu a prejazdu cez pozemok žalovaného nevyplýva. Žalovaný bol v konaní úspešný, z čoho by vyplýval jeho nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v plnom rozsahu. Keďže však žalovanému žiadne trov nevznikli, žalovanému súd nárok na náhradu trov tohto konania nepriznal.

5. Včasným odvolaním žalobcovia navrhli napadnuté uznesenie zmeniť tak, že sa ich návrhu vyhovie. Žalobcovia opísali skutočnosti, ktorými odôvodňujú danosť práva prechodu a prejazdu cez nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovaného. Žalobcovia sú si vedomí v tomto smere ich dôkaznej núdze spôsobenej (v dôsledku podcenenia prípadných rizík) ústnou dohodou medzi nimi a žalovaným, prípadne predchádzajúcimi vlastními pozemku p. č. 1139/68, avšak táto skutočnosť je daná nielen tvrdeniami žalobcov, ale aj faktickým stavom, keď v rámci areálu AGRODRUŠŤVA Dolné Orešany, v ktorom sa obe vyššie spomínané nehnuteľnosti nachádzajú, dlhodobo nebol možný iný prístup k výkrmni motorovými vozidlami od hlavnej verejnej komunikácie, než po ceste vybudovanej na pozemku p. č. 1139/68. Rovnako uvedenému tvrdeniu prispieva aj fakt, že žalobcom po celý čas nikto nebránil vo využívaní predmetnej cesty. V opačnom prípade by logicky boli nútení hľadať iný spôsob zabezpečenia prístupu k výkrmni, prípadne vzhľadom na to, že chovanie takého množstva hospodárskych zvierat si vyžaduje dennodennú profesionálnu starostlivosť (7 koní, 2 kozy a 27 psov) a dostupnosť nákladným motorovým vozidlom, by boli nútení bezodkladne podať návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Pre doplnenie žalobcovia predložili vyhlásenie manželov J. (vlastníkov kravína), z ktorého vyplýva, že aj oni využívali cestu postavenú na pozemku p. č. 1139/68 na základe súhlasu jej vlastníka a zároveň majú vedomosť o tom, že aj iní vlastníci stavieb umiestnených v areáli túto cestu využívali na účely prístupu či príjazdu k ich nehnuteľnostiam. Tento stav bol narušen žalovaným až 08.07.2025, čo má za

následok to, že žalobkyňa 1 nemá prístup po ceste k svojmu majetku (výkrmňa) a žalobca 2 nie je schopný zabezpečiť adekvátnu starostlivosť o ním chované zvieratá, čím mu vzniká veľké riziko ujmy. Žalobcovia tiež odkázali na úradný záznam o veterinárnej kontrole vykonanej 29.07.2025, podľa ktorého farmár (žalobca 2) a veterinár má zamedzený prístup na farmu, kafilérny voz má taktiež zamedzený prístup na farmu v prípade úhynu zvierat, zamedzený prístup krmovín a slamy na stielanie ku zvieratám na farmu a zamedzený vývoz hnoja z farmy. Nemožno sa stotožniť s argumentáciou súdu prvej inštancie, že skutočnosť, že žalobcovia pozemok žalovaného užívajú na prechod a prejazd od roku 2011, nemôže byť sama o sebe dôvodom na nariadenie neodkladného opatrenia, t. j. bez toho, aby prebehlo riadne súdne konanie s riadne vykonaným dokazovaním. Pri rozhodovaní o návrhu súd prvej inštancie zjavne nebral do úvahy podstatné skutočnosti na strane žalobcov. V prvom rade osvedčenie nevyhnutnosti neodkladného opatrenia je dané vlastníckym právom žalobkyne 1 (ako vlastníčky stavby – výkrmne). Toto jej právo spočíva nielen v práve vlastníka stavbu užívať, ale aj v povinnosti zabezpečovať jej riadnu údržbu (v zmysle stavebných predpisov je povinnosťou vlastníka stavby udržiavať stavbu v dobrom stave tak, aby nevznikalo nebezpečenstvo požiarnych a hygienických závad, aby nedochádzalo k jej znehodnoteniu alebo ohrozeniu jej vzhľadu a aby sa čo najviac predĺžila jej užívateľnosť). Bez adekvátneho prístupu, ktorý možno zabezpečiť nariadením neodkladného opatrenia, nemôže dôjsť k zodpovednému výkonu vlastníckeho práva, a tým k naplneniu jeho podstaty v zmysle článku 20 ústavy. Ďalej je to prevádzkovanie registrovanej farmy hospodárskych zvierat, t. j. chovateľská činnosť žalobcu 2, ktorá je významná z hľadiska osvedčenia jednak existencie práva vo veci samej (žalobca 2 preukázal, že v objekte výkrmne chová hospodárske zvieratá) a jednak naliehavosti neodkladnej potreby úpravy pomerov strán sporu. Žalobca 2 argumentoval, že súčasná situácia, v dôsledku ktorej má zamedzený prístup k zvieratám, mu bráni v plnení povinností, ktoré mu ukladá osobitný zákon. Zároveň je znemožnený prístup k hospodárskym zvieratám, čo v konečnom dôsledku môže spôsobiť ich úhyn, a tým aj ujmu žalobcovi 2. Súd prvej inštancie sa však s touto argumentáciou nijakým spôsobom nevysporiadal. Napadnuté uznesenie tým porušilo právo žalobcov na spravodlivý proces. Žalobcovia doplnili svoj návrh tak, že po vyhotovení geometrického plánu – ako podstatnej náležitosti rozsudku v danej veci – žalobkyňa 1 podá na konajúci súd prvej inštancie žalobu vo veci samej – o zriadenie vecného bremena. Vzhľadom na okolnosti prípadu a významné riziko vzniku ujmy sú to práve žalobcovia, ktorí sú v dôsledku napadnutého uznesenia neprimeraným spôsobom zasiahnutí na svoji právach.

6. Žalovaný možnosť vyjadriť sa k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, uzneseniu súdu prvej inštancie a odvolaniu žalobcov, ktorú mu Krajský súd v Trnave ako odvolací súd vytvoril podľa § 329 ods. 1 CSP, nevyužil.

7. Odvolací súd po zistení, že odvolanie je podané včas a oprávnenou osobou proti uzneseniu, ktoré možno napadnúť odvolaním [§ 357 písm. d) CSP], preskúmal dotknuté uznesenie v napadnutom rozsahu (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je nedôvodné.

8. Odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozsudku a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP a dodáva k nemu nasledujúce úvahy.

9. Žalobcovia súdu prvej inštancie v podstate vyčítajú nesprávny záver, že neosvedčili dôvodnosť svojho nároku.

10. Podmienky nariadenia neodkladného opatrenia sú upravené najmä v ustanoveniach § 324 ods. 1, § 325 ods. 1 a § 326 ods. 1 CSP, z ktorých vyplýva najmä, že súd môže nariadiť neodkladné opatrenie, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená a ak je hodnoverne osvedčená dôvodnosť a trvanie nároku. Osobitnej povahy procesného inštitútu neodkladného opatrenia zodpovedá zjednodušený a zrýchlený procesný postup súdu pri rozhodovaní o návrhu na jeho nariadenie. Súd spravidla rozhodne bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Žiadne dokazovanie v zmysle § 185 a nasl. CSP súd nevykonáva (a pre krátkosť času ani zvyčajne nemôže) a pri rozhodovaní vychádza z obsahu návrhu a zo skutočností, ktoré boli hodnoverne osvedčené. Osvedčenie nevyžaduje takú mieru presvedčenia súdu o pravdivosti osvedčovaných skutočností, ako dokázanie, avšak podmienka osvedčenia určitej skutočnosti nie je splnená len tým, že ju strana tvrdí. To je zrejme aj z povinnosti navrhovateľa pripojiť k návrhu listiny, na ktoré sa odvoláva (§ 326 ods. 2 CSP). Hodnoverné osvedčenie znamená, že tvrdenie musí byť vysoko pravdepodobné (pozri v tomto zmysle ŠTEVČEK, M. et al.: Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 1106).

11. Z vyššie opísanej právnej úpravy teda nepochybne vyplýva, že prvoradou úlohou žalobcov ako navrhovateľov neodkladného opatrenia bolo opísať skutočnosti hodnoverne osvedčujúce dôvodnosť a trvanie nároku a pripojiť k nim dôkazy. Z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je zrejmé, že nárokom, ktorej ochrany sa žalobcovia domáha, je (faktické) užívanie časti nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného.

12. V tejto súvislosti žalobcovia v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia predniesli, že na pozemku p. č. 1139/68, ktorý vlastní žalovaný, bola vybudovaná panelová prístupová cesta od hlavnej cestnej komunikácie vedúcej popri areáli (cesta spájajúca obce Dolné Orešany a Košolná) a predstavovala tak de facto jediný prístup (jedinú komunikáciu) k výkrmni dopravným prostriedkom. Na základe súhlasu súčasného vlastníka (žalovaného) ako aj predchádzajúcich vlastníkov pozemku p. č. 1139/68, boli žalobcovia oprávnení užívať pozemok p. č. 1139/68 za účelom prechodu a prejazdu. Žalobcovia na základe toho boli oprávnení prechádzať peši či dopravnými prostriedkami cez tento pozemok od okamihu nadobudnutia vlastníckeho práva k výkrmni v r. 2011, pričom toto právo aktívne užívali. Žalobca 2 prakticky neustále užíval pozemok p. č. 1139/68 v smere od vstupnej brány nachádzajúcej sa na severovýchodnej hranici pozemku p. č. 1139/68, a to v nevyhnutnom rozsahu za účelom prechodu a predovšetkým prejazdu k výkrmni nákladným motorovým vozidlom, aby mohol prechované zvieratá zabezpečovať dennodennú starostlivosť (kŕmenie, hygiena, voľnosť pohybu).

13. Záver súdu prvej inštancie, že žalobcovia v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia hodnoverne neosvedčili svoj nárok vo veci samej, je správny. Svoje užívacie právo totiž žalobcovia odvodzovali od skutkového tvrdenia, že žalovaný a predchádzajúci vlastníci sporného pozemku súhlasili s prechodom a prejazdom žalovaných k výkrmni. Takýto spôsob užívania nehnuteľnosti môže, ale nemusí byť zakladať súdne vymáhateľné právo užívať danú nehnuteľnosť. Na to, aby sa mohla žalobcom poskytnúť súdna ochrana, by muselo byť z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zrejmé, že jeho predmetom je ochrana právneho nároku. Skutkové tvrdenia navrhovateľa neodkladného opatrenia musia umožniť súdu urobiť záver o osvedčení existencie konkrétneho právneho vzťahu medzi sporovými stranami. V prejednávanej veci by tieto tvrdenia mohli obsahovo zodpovedať vecnému bremenu. To totiž obmedzuje vlastníka nehnuteľnej veci v prospech niekoho iného tak, že je povinný niečo trpieť (§ 151n ods. 1 OZ) a žalobcovia sa napokon aj domáhali uloženia neodkladného opatrenia spočívajúceho v povinnosti žalovaného o. i. strpieť ich prechod a prejazd cez pozemok žalovaného. Tvrdenie o súhlase vlastníkov s užívaním zase naznačujú, že by vzťah medzi stranami mohol byť predmetom zmluvy o zriadení vecného bremena. Keďže sa ale vecné bremená zriaďujú písomne (§ 151o ods. 1 OZ), dôvodnosť nároku – užívacieho práva nemôže byť hodnoverne osvedčená len na základe skutkového tvrdenia o súhlase vlastníka s užívaním veci. Žalobcovia netvrdili ani okolnosti vyžadované § 134 OZ, takže nemožno rozumne usudzovať, že by mali právo nehnuteľnosť užívať podľa § 151o ods. 1 druhej vety OZ. Žalobcovia tiež nevyvetlili, z akého dôvodu sa ocitli v dôkaznej núdzi, ktorú naznačujú v odvolaní, a neozrejmili ani, prečo svoje tvrdenia nemohli preukázať inak, napríklad písomným vyhlásením svedka (§ 196 ods. 3 CSP). Práve naopak, z tvrdených okolností skôr vyplýva, že užívanie sporného pozemku žalobcami je faktickým stavom, s ktorým síce žalovaný súhlasil, avšak nie s cieľom založiť právny záväzok na svojej strane. Inými slovami, z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa ako pravdepodobnejšie javí, že zo strany žalovaného a jeho právnych predchodcov išlo o spoločenskú úsluhu, ktorá – ako to už odvolací súd naznačil vyššie – nie je právne vymáhateľná.

14. Pre poriadok len odvolací súd dopĺňa, že skutočnosti, ktoré nastali po vydaní napadnutého uznesenia, akou je napríklad veterinárna kontrola z 29.07.2025 a vyhlásenie vlastníkov kravína z 30.07.2025, nie sú z hľadiska posúdenia správnosti napadnutého uznesenia rozhodujúce (§ 329 ods. 2 CSP). Neprihliada sa [§ 366 písm. d) CSP] ani na nové skutkové tvrdenia žalobcov v odvolaní, ktorými odôvodňovali nariadenie neodkladného opatrenia (napríklad o potrebe žalobkyne 1 udržiavať výkrmňu), pretože tieto novoty mohli žalobcovia uplatniť už na súde prvej inštancie.

15. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého uznesenia dostatočným spôsobom zaoberal s podstatnými hľadiskami na nariadenie neodkladného opatrenia, ako vyplynuli z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a pripojených listín, takže jeho rozhodnutie nie je nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie návrh na nariadenie neodkladného opatrenia po vyhodnotení skutkových tvrdení žalobcov správne podľa § 328 ods. 1 CSP zamietol, pretože podmienky podľa § 325 ods. 1 CSP neboli splnené. Dokonca sa podrobne vyjadril aj k proporcionálite zásahu, ktorému by čelil žalovaný, keby sa neodkladné

opatrenie nariadilo (prakticky by išlo o bezodplatné vecné bremeno). Namieste bola aj jeho poznámka o pochybnostiach o nároku, ktorej ochrany by sa mali žalobcovia (alebo aspoň žalobkyňa 1) domáhať v konaní vo veci samej.

16. Na základe vyššie uvedených úvah možno uzavrieť, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné. Keďže v konaní nevyšla najavo ani existencia tzv. inej vady konania [§ 365 ods. 1 písm. d) CSP], odvolací súd napadnuté uznesenie vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne (výrok I).

17. Pretože týmto rozhodnutím sa konanie končí, musel odvolací súd rozhodnúť aj o nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania (§ 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP). V danom prípade žalobcovia so svojím odvolaním neuspeli, takže podľa § 255 ods. 1 CSP a contrario by nárok na náhradu trov konania patril žalovanému. Žalovaný sa však odvolacieho konania de facto nezúčastnil, v dôsledku čoho odvolací súd v súlade s judikatúrou (R 72/2018) rozhodol tak, že stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok II).

18. Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné dovolanie.